

Folyamatos jelen

Meghaltál, és nekem nem szólt senki,
az unokatestvéremtől tudtam meg, hetekkel később.
Segítettem neki a vegytisztítóban,
megemlítettem a videót, amit az Instádon láttam,
ő meg csak nézett:
De hát L. meghalt.

Összehívott a vezetőség egy értekezletet is,
kimondottan a tiszteletedre, ott tudta meg,
hogy behaltál a tisztítóba.
Még a tévé is közvetítette, mindenkit tájékoztattak:
nem történt műhiba, biztonságban vagyunk.
Azt mondták, szereket toltál,
senki nem tudja, pontosan mit,
talán alkohol lehetett, vagy valami szintetikus.

Én tudom, hogy igazából beléd költözött egy szellem.
Az ült rá a légcsővedre, tekeredett a hangszálaid köré,
biztos vagyok benne, hogy ez történt,
hiszen az utolsó hónapokban nem beszéltél hozzám,
csak zsugorodó tekintettel zuhantál befelé.
Vezetted a narancssárga targoncát, a hodályban,
amelyikben kedvenc sorozatod hősei főzték a kristályt,
zavartan dolgoztál, mint Jessie minden második epizódban;
és azt hitted, meghaltam.
Teljesen érthető. Hisz egy ideje
nem fogadtam üzeneteidet, elutasítottam hívásaidat,
igyekeztem emlékké szikkasztani a folyamatos jelent.
Most meg meghaltál, és nekem nem szólt senki.

Kispesti luxus

Lefejti a szemeket a szárról.
Így kevesebbet nyom a szőlő,
kilója nyolcszáz, importáru, luxuscikk.
Elővesz egy vászonzsebkendőt,
néhány szem mandulát csúsztat vele zsebre.
Reszket a pénztárnál.
Két liter bort helyez a szalagra,
egy fürt nagyszeműt, kávéfehérítőt.
Nem néz az eladóra.
Erősen ver a szíve, amikor hazaér.
Rágyújt a konyhában.
Üvegedénybe helyezi a szőlőt,
süteményes tálkába a mandulát.
Nézi.
Reggelente ellenőrzi, megvan-e még.

Fekete tenger

Megkértem az orvost, csepegtessen a szemedbe,
hátha ott megértem pupillád szűkülését,
és felkavarhatom a gesztenyetengert.
Le akartam úszni a fenekéig,
aztán feloldódni, szétáradni tekinteted origójában.
De nem tengerbe, hanem pocsolóba érkeztem,
és hiába tapicskoltam benne, nem vettél észre.
Bokámat nyaldosta vak pillantásod.
Belefagytam, aztán elsírtam magam.
Tág pupillát könnyeztem neked.

Villantó

Most azért írtál rám, hogy elmondd, skizofrén vagy.
Legutóbb meg azért, mert tüdővérzésed lett a párától.
Féltél, én is leváltom a cigarettát,
a levegőt nem lehet dühből szívni.
Márpedig mi erre használjuk a lélegzést:
sokkoljuk a nyálkahártyát.

*

Leesett a véres zsepi a biciklid mellé,
benne találtad meg a betegséged.
Ahogyan én bukkantam penészes krumplifőzelékre a konyhaszekrény alatt.
Ki tudja, miért oda tetted, mindenesetre elfeledkeztél róla.
Ahogyan rólam is, amikor a vécében dohányoztál a főbérő tiltása ellenére.
Csak olvastad a cikkeket a naprendszerekről és a gravitációról,
közben ömlött ki a füst, mint valami mikroszkopikus tejútrendszer.
Nagyon kellett pisilnem, lekuporodtam az ajtó mellé,
szívtam a szemcséket, azt képzeltem, csillagok,
vagy több tonnás villantók, amelyek engem fogtak ki.

Mégsem lett vérszag a fejemben, ahogyan neked a párától,
a kaposvári elmegyógyintézetben,
ahonnan hetente szöktél ki, és játszottál Benny Hill show-t anyáddal,
aki minduntalan elkapott és visszavitt oda,
ahol az agave is szobanövény,
ahol a vegetáriánusoknak is sajtospárizsit szolgálnak fel reggelire.